

Quarantaine in de Alentejo

Quarantaine in de Alentejo

Ellen van Herk

Eerder verschenen van deze auteur:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro

Binnenkort verschijnt:

Oude liefde, nieuw begin

Schrijver: Ellen van Herk
Coverontwerp: Ellen van Herk
ISBN: 9789464054644
© Ellen van Herk

Alle personages en gebeurtenissen in dit boek zijn fictief. Overeenkomsten met bestaande situaties berusten op toeval, maar zijn gezien de Corona situatie wellicht niet te voorkomen. Eventuele fouten komen volledig voor rekening van de auteur.

Het is verboden zonder toestemming van de auteur en/of uitgever (delen van de) tekst te kopiëren of te verspreiden.

Hoofdstuk 1

Portugal, woensdag 4 maart 2020

De remlichten van de ambulance lichten kort felrood op als het voertuig aan het eind van de oprit de weg opdraait, maar dan is hij uit het zicht verdwenen. Het enige geluid wat er nu nog te horen is, is het geruis van de wind in de struiken rondom het huis en het gekwetter van een paar vogels.

Nog enigszins van slag door het onverwachte van de hele situatie wendt Katinka van Karveele zich tot de oudere man naast haar, die met gebogen schouders naar de grond staart. De hand waarmee hij zijn stok vast heeft, beeft en hij lijkt plotseling jaren ouder dan de vijftenzestig jaar die hij telt. Het is maar anderhalve dag geleden dat z'n vrouw het plotseling benauwd kreeg in combinatie met koorts en nu is ze in een ambulance op weg naar het ziekenhuis in Évora, terwijl in hun B&B zes gasten logeren plus Katinka.

‘Gaat het met je, João?’ vraagt ze voorzichtig.

Even lijkt het er op dat de man haar niet gehoord heeft, maar dan tilt hij z'n hoofd op en ze ziet dat z'n ogen nat zijn van de tranen. Het liefst zou ze hem omhelzen om te troosten, maar ze herinnert zich nog net op tijd de duidelijke en strenge instructies van de ambulance medewerker.

Veertien dagen thuis blijven, in elk geval op eigen terrein, zoveel mogelijk lichamelijk contact vermijden, vaak handen wassen, niesen en hoesten in de binnenkant van de elleboog en in totale afzondering zodra er koorts optreedt, was het devies geweest. Concreet komt dat dus neer op huisarrest.

Huisarrest, ook wel quarantaine. Het voelt onwerkelijk. Corona. Nog geen twee maanden geleden was het een nieuw griepvirus in China, zoiets als SARS, ver van haar bed en iets waar ze zich niet mee bezig hield.

Natuurlijk zag ze er af en toe iets van op het journaal, maar ze had er geen moment serieus over nagedacht dat het haar ooit persoonlijk zou gaan raken. Als ze daar bang voor was geweest, was ze ook niet afgereisd naar Portugal om daar een vijfdaagse schrijfcursus te geven. Dan was ze in Nederland gebleven. Precies op de dag van haar vertrek werd in Nederland de eerste besmetting geconstateerd in Noord-Brabant, maar zelfs toen heeft ze er nauwelijks bij stil gestaan.

Nu zit ze ergens in de Alentejo en is de eigenaresse van de B&B waar ze verblijft zojuist in een ambulance afgevoerd met Corona verschijnselen. Waarschijnlijk is ze besmet geraakt door twee gasten die de week ervoor een aantal dagen in de B&B hebben verbleven en die, zoals nu blijkt, uit het besmette gebied in Noord-Italië afkomstig waren. Het gevolg is dat iedereen die nu in de B&B is verplicht twee weken in quarantaine moet. Ze kan het nog nauwelijks bevatten en zo te zien kan João, Mathilde's Portugese echtgenoot, dat ook niet.

'Ze heeft afgelopen december ook al griep gehad,' brengt hij uiteindelijk uit, 'ze was nauwelijks hersteld. Waarschijnlijk is ze daardoor besmet geraakt, haar weerstand was minimaal. Wie verwacht nu zoiets? En wat nu? Ik kan niet koken, dat doet Mathilde altijd. Ik bemoei me eigenlijk nooit met de gasten, alleen met de tuin en de dieren. Wat moeten we nu?' Er ontstaat een paniekerige blik in de donkere ogen en opnieuw wil Katinka haar hand uitsteken om hem te kalmeren, maar weer bedenkt ze zich net op tijd.

'Maak je geen zorgen, João, dat regelen we allemaal wel. Ik ga eerst de rest van de gasten maar informeren,' zegt ze zo rustig mogelijk.

Bij het zien van zijn duidelijke verwarring begrijpt ze dat zij het heft in handen moet nemen in deze situatie, van João hoeft ze op dat gebied duidelijk niet veel te verwachten. Er zit weinig anders op dan kalm te blijven en te proberen alles zo goed als mogelijk draaiende te houden, beseft ze, hoe lastig misschien ook.

'Voorlopig moeten we twee weken hier blijven. Ik neem aan dat iedereen iets zal moeten regelen op het gebied van werk, kinderen, terugvluchten.' Ze fronst haar wenkbrauwen terwijl ze alle consequenties probeert te overzien.

'We kunnen zelf voor onze maaltijden zorgen, ik kan koken, dat is geen probleem. Er zullen dingen anders worden dan gepland, maar dat is niet te voorkomen. Of ze nu willen of niet, ze zullen er begrip voor moeten opbrengen,' vindt ze uiteindelijk.

'Ik weet niet of jullie nog boekingen hebben voor de komende weken, maar die moet je annuleren. Voorlopig mag er niemand van ons weg, maar er kunnen natuurlijk ook geen nieuwe gasten komen. Je hoorde het van die ambulance broeder, we zitten in quarantaine.'

Ze ziet aan João's gezicht dat hij nog steeds moeite heeft alles wat er het afgelopen uur is gebeurd te bevatten, maar nu lijkt het langzaam tot hem door te dringen en hij knikt traag.

‘Je hebt gelijk. Ik zal het boekingsstelsel bekijken, maar volgens mij zijn het er niet veel. In deze tijd van het jaar is het nooit druk,’ merkt hij op.

‘Het lijkt me verstandig dat ik me terugtrek in ons privé gedeelte. Ik kan sowieso niet veel betekenen voor de gasten en ik weet niet of Mathilde me besmet heeft. Ik heb natuurlijk het meeste contact met haar gehad.

Het is het verstandigst om het contact met jullie zoveel mogelijk te vermijden, toch?’ besluit hij onzeker.

‘Ik denk het wel,’ stemt Katinka met hem in.

‘Gelukkig hebben we een eigen keuken en zitkamer. We kunnen voor onszelf zorgen zonder dat we in jullie deel hoeven te komen, dat maakt het allemaal een stuk eenvoudiger. Ik ga m’n cursisten maar vertellen dat hun cursus verlengd is of ze nu willen of niet.’

Ze probeert er een grapje van te maken, maar dit lukt niet echt. De situatie is te ernstig, nog te nieuw en bovendien te complex om op dit moment te kunnen overzien.

Het is woensdag, iedereen is in het afgelopen weekend gearriveerd en na een korte kennismakingsbijeenkomst op zondagavond zijn ze op de helft van de geplande vijf cursusdagen. Ze kent haar deelnemers niet goed genoeg om in te kunnen schatten hoe ze zullen reageren op het nieuws, maar een bepaalde weerstand kan niet uitblijven.

Niemand vindt het prettig om opeens te horen dat hij min of meer zit opgesloten en erger nog, niet zoals gepland kan terugkeren naar huis. Dat kan nog leuk worden, bedenkt ze met een zucht. Verdorie, ze heeft zich door Mathilde laten overhalen om een schrijfcursus te geven, maar nu draait het er op uit dat ze een soort gevangenisbewaarder is, die mensen moet weerhouden er vandoor te gaan. Ze kan alleen maar hopen dat de groep over genoeg realiteitszin beschikt om de orders op te volgen, het is tenslotte in ieders belang.

‘Sterkte, als je iets hoort van Mathilde laat je het me dan weten?’ vraagt ze dringend.

‘En wat de maaltijden betreft, ik kan wel koken, maar ik heb natuurlijk wel ingrediënten nodig. Hoe gaan we dat doen?’ vervolgt ze praktisch.

João doet duidelijk moeite zich op het heden te concentreren en zich aan de zo snel veranderde situatie aan te passen.

‘In jullie keuken is altijd een basisvoorraad thee, koffie, pasta, blikjes vis en dergelijke aanwezig en ik zal alles wat ik kan missen aan groente, fruit en brood verzamelen. Daarna ga ik boodschappen doen,’ z’n stem sterft

weg als het tot hem doordringt dat juist dat in deze situatie niet mogelijk is.

‘Dat kan dus niet, ik moet iemand bellen,’ zegt hij aarzelend, ‘er moet iemand anders boodschappen voor ons doen. Normaal zou ik vrienden van ons bellen die vlakbij Vidigueira wonen, maar die zitten momenteel in Engeland. Misschien kan onze nieuw buurman helpen, maar ik zou niet weten hoe ik hem moet bereiken.’

‘Daar verzinnen we nog wel iets op.’

Kat maakt een geruststellend gebaar.

‘Vandaag hoeven we daar nog niet over na te denken. Ga nu maar naar binnen en kijk wat je ons kunt geven. We zien morgen wel weer verder. Ik klop straks wel op de deur om de spullen op te halen en anders zet je ze maar in de hal neer, dan zie ik ze vanzelf. Nu ga ik eerst de groep maar eens op de hoogte brengen van de situatie. Duim maar dat ze niet in opstand komen,’ eindigt ze enigszins smekend.

Ze laat een uit het lood geslagen João achter in de centrale hal van de B&B. Links is de deur, die toegang geeft tot de privé vertrekken van Mathilde en João, terwijl rechts de gang naar het B&B gedeelte is. Het gastengedeelte bestaat uit vijf tweepersoonskamers, een zitkamer en een royale woonkeuken die met de zitkamer is verbonden. De vijf kamers liggen allemaal naast elkaar met zowel een ingang via de gang als via de tuin. Aan het eind van de gang ligt over de hele breedte met ramen aan beide zijden de zitkamer met daar weer achter de eetkeuken, eveneens met een groot terras.

De vorm van het geheel is een soort hoofdletter J, met de privé vertrekken van Mathilde en João onderin, de gang met de vijf kamers in het verticale deel en de zitkamer en de keuken in het horizontale deel. Aan de binnenzijde van de J is de mooie bloementuin waar *Vivenda das Flores*, zoals de B&B heet haar naam aan ontleent met tevens een zwembad, dat echter in dit seizoen nog niet in gebruik is.

Voor het huis, naast de oprit is een met groen doek overdekte parkeerplaats met voldoende ruimte voor auto’s van alle gasten, terwijl achter het huis het terrein nog een paar honderd meter doorloopt met onder andere een moestuin, een kippenren, een boomgaard en een geitenwei. Mathilde is verantwoordelijk voor de bloementuin alsmede de gasten. Ze verzorgt dagelijks een verrukkelijk ontbijt en bij voldoende animo een paar keer per week een diner. João is degene die zich ontfermt over de moestuin, de dieren en het zwembad, maar zoals het er nu naar

uitziet, zullen ze de komende twee weken zelf het een en ander moeten doen, beseft Katinka.

Tussen de geopende deuren die van de zitkamer naar de veranda leiden, blijft Katinka even staan en kijkt naar de groep mensen die zich op het terras bevindt. Omdat het voor begin maart al aangenaam warm is, hebben ze de kleine tafeltjes die normaal gesproken in de zomer voor het ontbijt buiten worden gebruikt aan elkaar geschoven, zodat er een grote werktafel is ontstaan. Drie van haar cursisten zitten nog waar ze ook zaten toen de ambulance nog geen uur geleden met sirenes het terrein op kwam rijden. Een van de jongste vrouwen heeft een stoel in de zon geschoven, terwijl haar zus net achter Kat aan de zitkamer komt in gelopen. De laatste, tevens de oudste van het gezelschap, staat in de keuken bij het aanrecht kokend water in theeglazen te schenken.

‘Wil je ook?’

Antoinette houdt met een vragend gezicht de waterkoker naar Katinka omhoog als ze ziet dat deze even in haar richting kijkt en deze knikt instemmend.

‘Graag.’

Ze loopt naar de geïmproviseerde werktafel en kijkt neer op drie naar haar opgeheven gezichten, variërend van bezorgd tot nieuwsgierig.

‘Sandra, kom je er ook even bij?’

Ze wendt zich tot de vrouw met het donkerblonde haar, die op de stoel in de zon zit en wacht tot ook zij zich weer bij de groep heeft gevoegd. Haar donkerharige zus Caroline is inmiddels eveneens gaan zitten.

Antoinette zet het dienblad met de theeglazen in het midden van de tafel en als iedereen zit en thee heeft, schraapt Katinka haar keel.

‘We hebben een probleem,’ kondigt ze aan, terwijl ze de kleine groep een voor een even aankijkt. Ze ziet dat Monique Helma’s hand pakt, Sandra al een bezorgde blik in haar ogen krijgt en merkt dat Antoinette’s vingers zich om het theeglas klemmen, terwijl ze haar allemaal aanstaren.

‘Het lijkt erop dat Mathilde Corona heeft. Ze wordt getest zodra ze in het ziekenhuis is, maar de ambulance broeders hebben een sterk vermoeden dat ze besmet is geraakt. Dit betekent dat we verplicht twee weken in quarantaine moeten blijven, hier, en dat we nergens heen mogen tot we zeker weten dat wij niet besmet zijn, zodat we ook geen anderen kunnen besmetten,’ zegt ze bondig.

Zoals ze al heeft verwacht, ontstaat er direct commotie. De enige die rustig blijft en niets zegt, is de enige man in het gezelschap, Constant.

Hoofdstuk 2

Ongeveer tien jaar eerder, Portugal

Katinka van Karveele, meestal kortweg Kat genoemd, een naam die goed bij haar past zowel vanwege haar groene ogen, haar wat teruggetrokken natuur alsmede haar neiging vrijwel continu in beweging te zijn, slingert de schouderriem van haar laptoptas over haar schouder en tilt haar koffer van de lopende band.

Haar ogen zoeken al naar de uitgang en met de vlotte, vastberaden pas die haar eigen is, loopt ze op de automatische schuifdeuren af. In de aankomsthal van de luchthaven speurt ze naar het bekende gezicht en net als ze iemand 'Kat' hoort roepen, valt haar blik op de in een fel gebloemde jurk gestoken gestalte.

'Matty!'

De omhelzing is hartelijk en spontaan, waarna ze elkaar loslaten en opgetogen aankijken. Er zou geen groter verschil kunnen zijn. Kat is begin dertig, superslank met lange benen die in een zo strakke spijkerbroek gestoken zijn dat Mathilde zich onwillekeurig afvraagt hoe ze daar in hemelsnaam in gekomen is. Kat's haren zijn blond en bijna jongensachtig kort, haar ogen groen en continu in beweging. Mathilde daarentegen is midden veertig, mollig, maar dat weerhoudt haar er niet van om zich in felle, opvallende prints te kleden, bij voorkeur jurken en rokken met ruches en volants. Haar donkere haren beginnen te grijzen, maar daar stoort ze zich niet aan en ze is zeker niet van plan met haarverf te beginnen.

Haar grijze ogen rusten kalm op Kat, die bijna staat te trappelen van ongeduld en ze lacht om de energie die haar jongere vriendin uitstraalt.

'Je bent nog geen steek veranderd,' concludeert ze op geamuseerde toon, terwijl ze haar arm door die van Kat steekt en haar meevoert richting parkeerplaats.

'Hoe jij ooit de rust heb kunnen opbrengen om lang genoeg stil te zitten om een boek te schrijven, is me werkelijk een raadsel.'

Ze leidt Kat behendig om een rij wachtenden heen en wijst naar de parkeerplaats, die zichtbaar is door het glas van de schuifdeuren heen.

'M'n auto staat voor, het is ongeveer drie uur rijden, dus voorlopig zal je nog even moeten zitten,' waarschuwt ze.

'Verdorie, ik heb al drie uur opgevouwen gezeten. Dat heet mishandeling,' bromt Kat, maar haar ogen lachen en ze kijkt nieuwsgierig om zich heen.

Het is voor het eerst dat ze in Faro is. Ze kent Lissabon en Porto van korte, werk gerelateerde trips, maar dit keer zal ze een week of twee ergens '*in the middle of nowhere*', zoals Mathilde het noemt, doorbrengen.

Samen met haar Portugese man, João, heeft Mathilde de afgelopen twee jaar hard gewerkt om een oude boerderij in de Alentejo om te toveren tot een B&B met vijf gastenkamers, een zwembad en een schitterende tuin en het is de bedoeling dat Kat een wervend artikel gaat schrijven voor hun website, een aantal reisorganisaties en hopelijk een paar tijdschriften.

Als tegenprestatie mag ze een paar weken genieten van Mathilde's kookkunsten, gratis onderdak en de omgeving, die zoals Mathilde haar heeft beloofd schitterend en afwisselend is.

'Is alles klaar inmiddels of zijn jullie nog aan het verbouwen?'

Kat nestelt zich behaaglijk in de passagiersstoel en wacht geduldig tot Mathilde de parkeerplaats afrijdt en antwoordt.

'We zijn zo goed als klaar. Er moet nog een badkamer worden afgemaakt, maar de rest is helemaal klaar om gasten te ontvangen. Volgende week komen de eerste twee. Erg veel boekingen hebben we nog niet staan, maar dat is logisch in deze tijd van het jaar, het seizoen loopt op z'n eind. Het is de bedoeling dat we vanaf april echter volop gaan draaien. Van de winter kunnen we dan het laatste werk in de tuin doen.'

Mathilde omzeilt handig een stel toeristen die zonder op te letten met hun koffers de rijbaan opstappen en slaat linksaf, richting doorgaande weg.

'We kunnen een deel snelweg pakken, maar dan doen we er nog steeds ruim twee uur over omdat het langer is, dus ik wilde eigenlijk binnendoor rijden,' geeft ze aan, een snelle blik opzij werpend.

'We kunnen dan onderweg ergens iets eten als je honger hebt en dan zie je alvast iets van de omgeving.'

'Ik vind het prima en honger heb ik altijd,' grinnikt Kat.

'Ja, hoe jij zo slank kan blijven met alles wat jij naar binnen propt, is ook al zo'n raadsel,' moppert Mathilde jaloers, 'het is gewoon niet eerlijk.'

Kat schiet hartelijk in de lach en klopt op haar platte buik.

'Een kwestie van te veel energie, Mat, ik kan gewoon nooit stil zitten dus ik verbrand alles direct weer.'

Ze veert overeind als ze langs de kant van de weg een ooievaarsnest op een oude schoorsteen ziet en kijkt geboeid toe hoe een ooievaar, die aan komt vliegen, er op landt en begroet wordt door zijn of haar partner.

'Wow, dat geeft me gelijk een vakantiegevoel,' geniet ze.

Mathilde kijkt met een bijna moederlijke glimlach op haar gezicht naar haar passagier en slaakt een tevreden zucht. De komende weken met Kat zullen ongetwijfeld druk en hectisch zijn, saai zal het nooit worden met Kat in huis, maar ze is ervan overtuigd dat Kat uiteindelijk de perfecte teksten zal weten te produceren om hun B&B aan de man te brengen. Ze raakt nu al onder de betovering, ziet ze, als Kat haar neus bijna tegen het zijraam drukt om een volgend ooievaarspaar met haar ogen te volgen.

'Hier is het,' kondigt Mathilde aan. Ze slaat linksaf de parkeerplaats op terwijl ze op het langgerekte gebouw evenwijdig aan de weg wijst.

'*Casa Dos Presuntos*,' leest Kat.

'Huis van de hammen,' vertaalt Mathilde, 'de specialiteit van het huis, ham en allerlei gerechten van het varken, geweldig.'

Haar grijze ogen stralen van enthousiasme en Kat grinnikt.

'Geef Mathilde iets lekkers te eten en je hebt een vriendin voor het leven,' lacht ze hartelijk.

'Ik ben benieuwd. Het ruikt in elk geval heerlijk,' constateert ze als ze de geur van knoflook en gegrild vlees opsnuift.

Ze volgt Mathilde over de smalle stoep naar de voordeur en even later zitten ze aan een tafeltje voor twee. In schappen aan de muren liggen tientallen flessen wijn en aan diverse haken aan het plafond hangt een ruime sortering hammen en worsten en Kat is zo druk met om zich heen kijken dat ze zich nauwelijks de tijd gunt om de menukaart te bekijken.

'Doe maar iets,' beduidt ze Mathilde, die al met de eigenaar in gesprek is. Dit is een grote man met een kaalgeschoren hoofd die iedere gast die binnenkomt enthousiast begroet en duidelijk volledig op z'n plek is als restauranteigenaar.

Hij doet een aantal suggesties en na wat heen en weer gepraat, besluiten ze beiden voor de gestoofde varkenswangetjes te gaan, *bochechas de porco*, voorafgegaan door een selectie van *presunto*, *chouriço e queijo de cabra* en natuurlijk de onmisbare halve liter wijn en de fles water, die bij geen enkele Portugese maaltijd mag ontbreken net zomin als het brood en het bakje olijven.

Terwijl Kat aan een snee brood knabbelt, geniet ze van het gemoedelijke sfeertje. Het is behoorlijk druk in het restaurant en de gasten variëren van mannen in stoffige overalls tot buitenlandse toeristen en alles er tussenin. Een groep mannen achterin de ruimte ziet er uit alsof ze zojuist een moddergevecht hebben gehouden en ze vermoedt dat zij bij de mountainbikes horen die op de parkeerplaats stonden.

Ze hoort Portugees, maar ook Engels en Frans en ze begint al helemaal in de vakantiestemming te komen.

‘Gaat het?’ vraagt Mathilde.

‘Jazeker, ik zit te genieten,’ bekent Kat, ‘en ook een beetje bij te komen van de rit. Het is maar goed dat ik niet gauw last van wagenziekte heb. Het was een enorm gekronkel, maar mooier dan ik had verwacht.’

Bij de herinnering aan het laatste deel van de rit dat vrijwel non-stop bochtenwerk door de heuvels was, schudt ze alsnog verbaasd haar hoofd.

‘Ik had geen idee dat de Algarve zo heuvelachtig was.’

‘De meeste mensen weten het niet,’ stemt Mathilde in, ‘als je niet verder dan de kuststrook komt, heb je geen idee hoe het achterland eruit ziet. We hebben de meeste bochten nu trouwens wel gehad. Nog een paar kilometer, dan wordt het vlakker en dan zitten we in de Alentejo.’

Ze glimlacht naar de serveerster, die een karaf wijn op tafel zet plus een fles water en schenkt zowel haar eigen glas als dat van Kat in.

‘Op een productief verblijf,’ toost ze.

‘Op jullie B&B!’

Kat tikt haar glas tegen dat van Mathilde en neemt keurend een slok van haar witte wijn.

‘Moeten al jullie gasten deze weg afleggen?’ wil ze dan weten.

‘Ik bedoel, als je vanaf de luchthaven nog zo’n eind moet rijden,’ Kat wil niet zeggen dat het haar wel heel ver lijkt, maar haar blik zegt genoeg.

Mathilde schudt haar hoofd, terwijl ze een stukje geitenkaas van het bord pakt dat tussen hen in op tafel is gezet. Pas als ze het op heeft, vervolgt ze, ‘de meeste mensen vliegen op Lissabon. Vanaf daar is het niet eens heel veel korter qua kilometers, maar het scheelt een uur reistijd omdat je dan via de snelweg en meer doorgaande wegen kan. Minder kronkels dus.

Vanaf Lissabon rijdt er ook een trein naar Évora als gasten liever geen huurauto huren. We bieden een shuttleservice van en naar het station.

Sowieso verwacht ik dat de meeste gasten een aantal nachten tijdens een rondrit bij ons zullen boeken, niet dat ze naar Faro vliegen en dan een week bij ons blijven en weer terugvliegen. Als mensen dat willen, blijven ze wel in de Algarve. Ik vermoed dat de meeste mensen ons plekje zullen gebruiken als uitvalsbasis voor bezoekjes aan Évora, Monsaraz en dergelijke, dat hoop ik tenminste. Het is een van de dingen die we in de teksten zullen moeten vermelden. Heb je de ham al geproefd?’

Ze schuift het bordje met de plakken rauwe ham, waar het restaurant om bekend staat, iets naar Kat toe en deze schudt haar hoofd.

Ze is zo aandachtig aan het luisteren en ondertussen al bezig met allerlei plannen dat ze de hele ham is vergeten. Snel pakt ze een plakje en steekt het keurend in haar mond.

‘Zalig,’ concludeert ze na een eerste hap en even blijft het tweetal zwijgen terwijl ze genieten van de ham en de geitenkaas met honing.

De varkenswangetjes van het hoofdgerecht zijn al net zo smakelijk als de plakken ham van het voorgerecht en Kat slaakt, als haar bord zo goed als leeg is, een zucht van tevredenheid.

‘Als al het eten hier zo is, ga zelfs ik aankomen,’ merkt ze op, ‘wat een zaligheid.’

‘Er mag ook best een paar kilo bij,’ vindt Mathilde, terwijl ze Kat kritisch opneemt.

‘Volgens mij ben je afgefallen sinds de laatste keer dat we elkaar gezien hebben. Alsof dat nodig was.’

Ze werpt een bezorgde blik op het smalle gezicht van Kat en deze haalt afwerend haar schouders op, terwijl ze Mathilde’s ogen ontwijkt.

‘Ik heb het druk gehad,’ zegt ze kort, terwijl ze een stuk brood door het laatste restje vleesnat op haar bord haalt. Ze is er nog niet aan toe om te vertellen wat er allemaal is gebeurd in de tijd dat zij en Mathilde elkaar niet meer gezien hebben en ze begint snel over iets anders in de hoop Mathilde zo af te leiden dat ze er voorlopig in elk geval niet op terugkomt. Mathilde laat het rustig gebeuren, maar neemt zich voor het onderwerp over een aantal dagen weer opnieuw aan te snijden. Nu mag Kat eerst rustig acclimatiseren.

Ze verlaten *Casa dos Presuntos* en vervolgen hun weg over de N2 in noordelijke richting via Almodôvar, Castro Verde en Beja naar hun uiteindelijke bestemming iets ten noordwesten van Vidigueira en zuid van Portel. Tijdens de rit vertelt Mathilde allerlei wetenswaardigheden over de omgeving en de bezienswaardigheden in de buurt van *Vivenda das Flores* en Kat leunt regelmatig opnieuw naar voren om maar niets te missen.

Tot nu toe is de Alentejo boven verwachting, concludeert ze voldaan, maar dat had ze kunnen weten. Mathilde zou nooit aan een onderneming beginnen in een gebied dat niets te bieden heeft.

Het is al na drieën als Mathilde uiteindelijk de oprit oprijdt van een geelwit geveerd huis en haar auto onder een afdak parkeert.

‘Welkom op *Vivenda das Flores*,’ zegt ze met een trotse glimlach zodra ze haar portier opent.

Kat volgt haar op de voet en blijft achter de auto staan om alles in zich op te nemen. Ze ruikt een mengeling van kruiden, gras en nog iets wat ze niet kan definiëren en ze hoort bijen zoemen. Hoewel het oktober is, voelt het nog aangenaam warm en ze slaakt een zucht van tevredenheid terwijl ze haar koffer uit de kofferbak tilt en achter Mathilde aanloopt.

Een uur later heeft ze na een korte kennismaking met João haar intrek genomen in een van de vijf gastenkamers, haar spullen uitgepakt en een kort rondje door de tuin gemaakt, waarna ze haar wandelschoenen heeft aangetrokken voor een langere wandeling. Na de vlucht en de autorit heeft ze behoefte aan meer beweging dan een kort rondje door een bloementuin, hoe mooi die ook is.

Zoals Mathilde al verwacht heeft, duurt het een dag of drie voordat Kat's bijna onuitputtelijke energie langzaam afneemt en ze Kat tegen de avond op een muurtje langs de moestuin aantreft.

'Je boft,' zegt Kat, zodra ze Mathilde ziet naderen.

'Dat doe ik absoluut,' beaamt Mathilde direct om vervolgens vragend haar wenkbrauwen omhoog te trekken.

'Maar hoezo?'

'Dit plekje is magisch.'

Kat wijst om zich heen. Verderop, achter de moestuin, is een stuk grond met olijfbomen en een vervallen stal waar volgens João komend voorjaar geiten komen. Daar weer voorbij begint het typische Alentejo landschap, enigszins glooiend met verspreid staande kurkeiken en olijfbomen.

'Hier kan iedereen tot rust komen, zelfs ik,' geeft Kat toe, 'alsof je voelt dat het leven hier al duizend jaar door gaat, zonder grote veranderingen, zonder veel invloed van de mens. Hier kom je tot je kern,' eindigt ze een beetje onbehaaglijk vanwege de voor haar doen bijna spirituele opmerking.

'Let maar niet op mij,' wuift ze het gelijk weg, 'ik word er lyrisch van geloof ik.'

'Niet doen alsof je het niet zo bedoelt.'

Mathilde schudt haar hoofd en legt even een hand op de schouder van haar vriendin.

'Het nu niet afdoen als iets onbetekenends, dit is wat je voelt, dat mag je delen. Geniet er gewoon van,' raadt ze haar aan.

'Wil je er al over praten?' vervolgt ze dan.

Kat maakt een bruske beweging met haar hoofd, maar slaakt dan een diepe zucht.

'Ik had kunnen weten dat je het onderwerp niet zou laten rusten,' mompelt ze.

'Ik ben je vriendin,' is Mathilde's reactie, 'natuurlijk laat ik het niet rusten. Wat is er gebeurd dat je zo dwars zit?'

'Zullen we een eind gaan lopen? Ik kan beter praten als ik in beweging ben,' stelt Kat voor en ze is al van het muurtje gesprongen voor Mathilde iets kan zeggen.

'Uiteraard,' bromt Mathilde, 'bij jou gaat alles beter als je in beweging bent.'

Ze steekt haar tong uit naar Kat, maar knikt dan berustend.

'We kunnen verder doorlopen, aan het eind is een poortje in onze muur naar het veld hierachter,' wijst ze.

Kat knikt direct, ze heeft het poortje al ontdekt en gebruikt en al heel wat uren hier rondgelopen, maar met z'n tweeën is toch anders.

Ze moet haar passen iets aan de kleinere stappen van Mathilde aanpassen, maar door te genieten van alles wat ze om zich heen ziet, lukt het haar zonder zich eraan te ergeren. Ze duwen het krakkemikkige houten poortje, dat komende winter vervangen gaat worden, open en komen zo uit op een karrenpad dat zich zover het oog reikt tussen kurkeiken door slingert. De zon begint al te zakken, zodat de oranje kleur zorgt voor een bijna savanneachtig landschap waarin de oranje kleur van de in de zomer geschilderde kurkeiken bijna surrealistisch lijkt.

Even werpt ze een blik opzij. Bij het zien van het gemoedelijke gezicht van de oudere vrouw naast haar moet ze onwillekeurig glimlachen.

Ze heeft Mathilde zo'n twaalf jaar geleden leren kennen op de redactie van een damesblad. Zelf nam zij daar de reisreportages en andere activiteitenartikelen voor haar rekening, terwijl Mathilde, hoe kon het ook anders, culinair redacteur was. Hun gezamenlijke liefde voor eten, gecombineerd met reizen, leidde tot reportages vanuit diverse landen waar Kat een kijkje in de lokale keukens mocht nemen wat weer leidde tot een kookboek met heerlijke Middellandse zee recepten dat Mathilde samenstelde met redactionele stukken van Kat.

Tijdens deze samenwerking was de vriendschap tussen hen nog verder verdiept en toen Mathilde een aantal jaar later ontslag nam om bij een tijdschrift in Portugal te gaan werken, het land van haar grootouders, had Kat het gevoel gehad dat ze haar beste vriendin kwijtraakte. Uiteraard hadden ze contact gehouden, maar dat was via e-mail en telefoon en dat was toch anders. Mathilde ontmoette vervolgens de Portugese João, gaf

haar baan op en belandde in de Alentejo waar ze zich bezig ging houden met een enorme verbouwing, zodat het contact een tijdlang minimaal was. Zo kwam het dat toen Kat Oscar ontmoette ze dit niet met Mathilde kon delen, net zo min als de bijna catastrofale afloop, dus er is nogal wat in te halen.

‘Kun je misschien beginnen met praten voor we aan de andere kant van Portugal zijn?’

Mathilde werpt een zogenaamd boze blik opzij en Kat schiet hartelijk in de lach.

‘Luiwammes,’ scheldt ze, ‘we zijn amper tien minuten onderweg.’

‘Ik ben gebouwd om te koken en mensen te verwennen, niet om een marathon te lopen,’ puft Mathilde en ze blijft even staan om een paar lokken haar terug te duwen in de wrong in haar nek. Terwijl ze dat doet, valt haar blik op een omgevallen boom en ze maakt een beweging in die richting.

‘Zit en vertel,’ beveelt ze, terwijl ze zich zelf voorzichtig op de stam laat zakken. Kat draait nog een beetje rond. Het is niet dat ze het niet wil vertellen. Vanaf dat ze wist dat ze Mathilde weer zou zien, wist ze dat zij de enige is met wie ze uiteindelijk alles zou delen, maar ze is nog op zoek naar het begin.

Mathilde kijkt rustig toe hoe Kat zichtbaar worstelt met zichzelf, maar zegt niets. Ze leunt alleen maar afwachtend een beetje achterover. Vooral niet opjagen, is haar devies, het komt vanzelf.

Ze herinnert zich maar al te goed hoe Kat als een energieke wervelwind over de redactie stoof zodra ze weer eens in het land was, waar ze vervolgens met haar enthousiasme iedereen aan het lachen maakte.

Vervolgens kon ze zich net zo gemakkelijk weer in zichzelf terugtrekken om een stuk tekst te fabriceren waar je als redacteur je vingers bij aflikte. Ook toen wist ze al dat er ergens onder dat laagje vrolijkheid een andere Kat schuilging, een Kat die nauwelijks iets van zichzelf liet zien, waarschijnlijk als product van haar nogal bijzondere opvoeding. Het was ook hierdoor dat Kat altijd net wat meer charisma en uitstraling had dan iemand anders, niet perse doordat ze aantrekkelijker was, maar puur door haar aangeboren houding. Pas tijdens een gezamenlijke trip naar Istanbul toen Kat haar na een avond met te veel wijn een inkijkje gaf in haar jeugd en haar bekende, maar zeker niet geliefde vader, ging ze meer begrijpen van Kat. Sinds die tijd zijn ze ondanks hun verschil in leeftijd,

karakter en leefwijze vriendinnen al is het contact de laatste jaren door haar verhuizing naar Portugal helaas verminderd.

'Ik heb je geschreven over Oscar,' begint Kat tenslotte, doelend op de e-mails die ze heeft verzonden rond het moment dat Mathilde met João naar de Alentejo verhuisde. Mathilde bromt bevestigend en wacht rustig op de rest van het verhaal.

Kat laat zich naast Mathilde op de boomstam neervallen en tikt met haar voet op de zanderige grond. Met een afgebroken tak tekent ze doelloos figuurtjes in het zand.

'Ik denk dat ik nooit eerder zo verliefd geweest ben, of nee, dat weet ik eigenlijk wel zeker. Ik dacht werkelijk dat hij de ware was, aantrekkelijk, intelligent, reislustig, het leek bijna te mooi om waar te zijn dus ik had gewaarschuwd moeten zijn. Als iets te mooi lijkt, is het vaak ook zo. Ik ben er gewoon volledig ingetuind!'

Ze springt weer overeind en ijsbeert een paar meter voor Mathilde heen en weer, te onrustig om weer te gaan zitten.

'Hij was Italiaan, je kent ze wel, donker, beetje smeulende blik, goed gekleed, eigenlijk veel te mooi naar m'n smaak, maar hij had iets...'

Ze maakt een gebaartje dat aangeeft dat ze het niet goed kan omschrijven.

'Z'n ouders hadden een wijngaard in Toscane, een plaatje! Zo'n oprit met cipressen, een landhuis om je vingers bij af te likken, ontelbare hectares vol met druiven. Ik mocht er logeren voor een reportage en hij, als zoon des huizes, zou mij wel rondleiden. We hebben de wijngaard nauwelijks gehaald. De vonken spatten er vanaf!'

Ze schopt met haar voet zo heftig in het zand dat het omhoog stuift en Mathilde snel haar handen voor haar ogen houdt om ze te beschermen tegen een kleine zandstorm. Ze houdt Kat nauwlettend in het oog, het is duidelijk dat het haar nog steeds erg hoog zit, maar ze heeft nog geen idee wat er nu precies gebeurd is.

'Hij verleidde me met lekkere wijn, heerlijke etentjes, een ritje in z'n Alfa cabrio, uitstapjes naar de kust. Het was een soort continu vakantiegevoel. Ik cancelde geheel tegen m'n principes m'n volgende opdracht, omdat hij me vroeg om te blijven en voor ik het wist, had ik een ring om m'n vinger en waren we verloofd.'

Ze kijkt naar haar ringvinger met een blik waar de afschuw vanaf druipt en Mathilde bijt op haar lip om niet te lachen, wetend dat ze Kat diep zou kwetsen als ze op dit moment de humor ervan in zou zien.

‘Hij wilde met me trouwen, maar dan moest ik natuurlijk wel m’n baan opgeven. Als zijn vrouw was het niet gepast om te werken, dat had me onmiddellijk de benen moeten laten nemen, maar nee hoor, ik bleef.

Volgens hem was er genoeg werk voor me, het wijnhuis, een bijbehorend restaurant, ze waren op jacht naar een Michelin ster, hij bracht het als een sprookje waar ik deel van zou uitmaken en zo leek het ook even.’

Ze laat zich zo wild op de boomstam vallen dat deze heftig schommelt en Mathilde zich met twee handen moet vasthouden om er niet vanaf te duikelen.

‘Hoewel ik helemaal niet wilde stoppen met werken, zag ik ook wel in dat het niet te combineren was met alles wat ze daar draaiende hielden.

Bovendien wilde ik ook helemaal niet regelmatig in Nederland zijn terwijl hij in Italië was, dus ik zocht een compromis, op freelance basis, artikelen vanuit Italië. In eerste instantie leek dat prima te werken, maar na twee maanden waarin ik regelmatig door Italië reisde en dan steeds weer naar hem terugkeerde, vond hij ook dat niet goed genoeg voor me. Met name z’n ouders vonden dat trouwens bleek later. Het paste niet dat de toekomstig echtgenote van hun zoon als een loonslaaf door het land reisde, dat hoorde niet in het plaatje. Ik hoefde helemaal niet te werken, toch? De familie verdiende genoeg, er was genoeg ruimte in het landhuis voor mij, ik kon iets in het familiebedrijf doen, kortom ik kon m’n huis opzeggen, m’n baan en ik heb het gedaan! Als je m’n achtergrond kent, snap je er helemaal niets van dat ik me werkelijk zo heb laten ringeloren. Ik ben nota bene vroeger aan zo’n situatie ontsnapt en nu tuinde ik er met open ogen weer in. Idioot die ik was!’

Ze slaakt zo’n luide vloek, die absoluut niet bij haar past, dat Mathilde haar geschokt aankijkt. Kat moet, ondanks het feit dat ze nog steeds woedend is op zichzelf, lachen om Mathilde’s uitdrukking en maakt een kalmerend gebaartje.

‘Sorry, lieverd,’ sust ze, ‘ik zal netjes zijn.’

Ze steekt haar tong uit en springt weer overeind om opnieuw te gaan ijsberen.

‘Kan jij je voorstellen dat ik alles heb opgegeven voor een man?’ gaat ze dan verder.

‘Ik? Ik heb zelfs nog nooit een kastplank voor een man leeggeruimd. En wat denk je dat er vervolgens gebeurt? Ik vind ’m met ene Paulo in de wijnkelder! Toen begreep ik pas waarom hij niet had geprotesteerd tegen m’n gereis. Hij vond het wel prima dat ik niet dagelijks thuis was, maar z’n ouders dachten daar duidelijk anders over. Ik heb me als een schaakstuk

heen en weer laten schuiven. En als het nu nog een mooie Italiaanse schone was, waar ik in de verste verte niet mee kon concurreren, maar nee, een man! Dat is toch volstrekt oneerlijke concurrentie!

Een kort moment staart Mathilde haar verbijsterd aan, maar het volgende moment begint er in haar binnenste iets te borrelen en ze kan niet voorkomen dat ze in de lach schiet.

Kat knijpt haar ogen iets samen als ze Mathilde ziet schudden van het lachen, maar dan maakt ze een theatraal gebaar met haar armen in de lucht en slaakt een soort van oerkreet die misschien wel tot in de B&B te horen is.

‘Als je het zo bekijkt, is het lachwekkend,’ hikt ze uiteindelijk, ‘maar op dat moment zag ik de humor er werkelijk niet van in.’

Ze ploft opnieuw op de stam neer en schudt Mathilde meer hartelijk dan zachtzinnig door elkaar.

‘Ik had kunnen weten dat jij er om zou lachen. Je hebt gelijk, het leven is veel te kort om er moeilijk over te doen, maar ik voelde me zo vreselijk bedonderd en ook zo naïef,’ eindigt ze enigszins beschaamd.

‘Uiteraard hadden z’n ouders een vermoeden dat hun enige zoon homo was en omdat dat niet echt in het plaatje past van een Italiaanse macho man die een wijnhuis runt, wilden ze maar al te graag dat hij met mij zou trouwen om het imago in stand te houden. Zelfs nadat ik hem z’n ring naar z’n hoofd heb gegooid, stelde hij alsnog voor het huwelijk gewoon door te laten gaan. Ik mocht best zelf een minnaar nemen, als ik maar discreet was,’ zegt ze met een vreselijk Italiaans accent.

‘Een afdankertje van hemzelf zeker?’ proest Mathilde, ‘dacht hij dat je erin zou trappen?’

‘Z’n ouders hebben nog een poging gedaan me over te halen. Ik zou een behoorlijke toelage krijgen. Waarschijnlijk dachten ze dat zo’n blonde Hollandse er wel voor te porren zou zijn, nou nee dus! Maar ja, ik had inmiddels wel al m’n schepen achter me verbrand.’

Kat is er nog boos om dat ze zo naïef is geweest.

‘Ik dacht dat ik wijzer was! Ik snap nog steeds niet hoe hij me zo gek heeft gekregen. Oké, de seks was goed, ik had werkelijk geen idee dat hij homo was, of bi dus eigenlijk, ook al zoiets. Ik heb werkelijk oogkleppen voor gehad!’

‘Je was verliefd,’ Mathilde steekt haar hand uit en geeft een kneepje in Kat’s knie.

‘Val jezelf niet zo zwaar. Je bent je hele leven onafhankelijk en zelfstandig geweest, blijkbaar was het moment gekomen dat je je wilde settelen en

dacht je dat hij de ware was, dat kan toch? Wees niet zo hard voor jezelf, iedereen maakt wel eens een verkeerde keuze,' zegt ze bemoedigend.

'Eigenlijk ben je nog bozer op jezelf dan op hem, nietwaar?'

'Nogal,' geeft Kat volmondig toe, 'ik kan nog steeds niet geloven dat ik zo stom ben geweest. Ik dacht dat ik zo'n nuchtere meid was, dat was denk ik nog het ergste. Toen ik thuis wegging heb ik mezelf bezworen nooit iets te doen omdat het hoorde of van me verwacht werd, alleen maar omdat ik het zelf wilde en dan gebeurt dit. Aan de ene kant wilde ik het, maar ook weer niet. Ik heb me laten overhalen en waarom? Om als een soort trofee aan z'n arm te hangen terwijl hij, zodra ik even weg was, z'n toevlucht zocht tot Paulo. Brr. Ik voelde me zo stom en zo waardeloos.'

Ze schudt haar hoofd en kijkt naar haar stoffige voeten in de open sandalen.

'Omdat ik niet inging op het werkelijk genereuze aanbod van z'n ouders stond ik vervolgens met alleen m'n koffer met kleren op straat. Ik had m'n appartement opgezegd net als m'n baan. M'n auto was het enige wat ik nog had, dus ik heb m'n koffer er in gegooid en ben gaan rijden. Op dat moment had ik werkelijk geen idee waarheen, maar op dat moment begon m'n eerste thriller te ontstaan.'

Ze veert op bij de gedachte aan het boek dat ze in de zes maanden daarna heeft geschreven.

'Ik sliep op goedkope hotelkamertjes, smoezelige appartementjes, soms zelfs in de auto omdat ik bijna geen cent meer had, maar ik was het aan mezelf verplicht het een kans te geven. Ik heb even gedacht aan het beschrijven van wat er gebeurd was, het van me af te schrijven, maar uiteindelijk is dat niet waar m'n hart ligt en werd het een thriller.'

'Bloedstollend,' geeft Mathilde onmiddellijk toe.

'Ik wist dat je kon schrijven, maar dat je dit in je had, verbaasde mij zelfs. Ik heb 'm onmiddellijk gekocht zodra hij verscheen en ik vond 'm echt geweldig.'

'Dank je, ik was ook best tevreden.'

Kat glimlacht nu zo vergenoegd als een kat, die zojuist een muis heeft opgepeuzeld.

'Gelukkig had ik nog wat goede contacten en lukte het me een uitgever geïnteresseerd te krijgen. Op dat moment vermoedde ik totaal niet dat ik de bestsellerlijsten zou bestormen, dat was een leuke verrassing en een enorme stimulans.'

Bij de herinnering aan de aanmoedigingsprijs voor beste thrillerdebuut die ze nog hetzelfde jaar heeft gekregen, beginnen haar ogen te glanzen.

'Door die prijs kon ik weer een flatje huren, zodat ik weer enigszins terug was bij waar ik was voor ik Oscar ontmoette en ik kon zelfs op freelance basis weer als reisverslaggever aan de slag, maar ja, toen was ik al besmet met het schrijfvirus met als gevolg dat ik dagen van tien, twaalf uur maakte om alles af te krijgen. Vandaar m'n verminderde omvang,' ze wijst op haar buik.

'Hoe dol ik ook ben op eten, ik had er gewoon geen tijd voor. De uitgever zat me achter m'n vodden voor een tweede boek en daar ligt nu een concept versie van. Als ze tevreden zijn en het willen publiceren, kan ik alleen maar hopen dat het net zo'n succes wordt als de eerste. Misschien kan ik dan opdrachten afslaan en alleen nog maar doen wat ik werkelijk leuk vind, boeken schrijven,' vertelt ze.

'Dat gaat vast gebeuren,' Mathilde slaat een arm om haar heen en knuffelt haar stevig.

'Je hebt talent, je moet er alleen in geloven en er de tijd voor nemen. Ik bof maar dat je je nog om ons nederige B&B'tje wilt bekommeren. Over een paar jaar ben je onbetaalbaar, stik je van de sterallures en woon je in New York,' plaagt ze.

'Jakkas!'

Kat rilt overdreven.

'Ik haat New York, nee, ik dacht meer aan een zonnig eiland.'

Hoofdstuk 3

Woensdag 4 maart, quarantainedag 1

Constant luistert naar het geroezemoes om zich heen. De opmerkingen variëren van een geschokt ‘worden wij nu ook ziek?’ tot ‘en onze vlucht dan?’ De jongste twee van het gezelschap, de zussen Sandra en Caroline, zijn degenen die het hardst roepen en moeilijk doen, terwijl de oudste, Antoinette, na de mededeling van Kat kalm achterover leunt in haar stoel en niets zegt. Hij werpt een blik op Kat, die er enigszins onthutst uitziet door alle commotie en schraapt dan z’n keel.

‘Dat is vervelend nieuws, vooral voor Mathilde uiteraard,’ merkt hij zo bedaard mogelijk op.

Het rumoer neemt af en hij ziet dat Sandra beschaamd wegkijkt, terwijl Caroline een verontschuldiging mompelt.

‘Je hebt helemaal gelijk,’ Antoinette valt hem direct bij, ‘voor ons is het vervelend, maar voor haar is het natuurlijk vele malen erger. Is ze erg ziek?’ wil ze weten.

Kat haalt haar schouders op.

‘We hopen vanavond meer te horen, het is afwachten nu. Ze heeft het erg benauwd en koorts,’ geeft ze toe, ‘het ziet er niet heel goed uit. João denkt dat het verstandig is dat ook hij bij ons uit de buurt blijft, de kans is reëel dat hij natuurlijk ook besmet is.’

Op dit moment verzwijgt ze maar even dat ze in de paar dagen voor de aankomst van de anderen zelf nauw contact heeft gehad met het tweetal.

Wat dat kan betekenen, is iets waar ze nog niet bij stil wil staan. Ze neemt zich voor er op te letten dat ze meer afstand houdt dan gewoonlijk en niet zoals ze vaak doet een arm om iemand heen slaat. Bovendien zal ze zich bij het minste of geringste teken van klachten in haar kamer opsluiten.

Hopelijk is dat voldoende. Op dit moment is zij echter degene die het groepje moet aansturen dus niemand heeft er iets aan als zij in paniek raakt of zich bij voorbaat al afzondert.

‘Maar dit kan toch niet zo maar? Ze kunnen ons toch niet tegenhouden als we weg willen?’ vindt Sandra enigszins opstandig.

‘Ik moet naar m’n kinderen, ik kan toch niet zo maar langer wegblijven? En m’n werk dan?’

‘Ik heb geen idee of ze ons werkelijk kunnen tegenhouden,’ geeft Kat eerlijk toe.

‘João heeft jullie namen doorgegeven, dus dat zou kunnen betekenen dat de marechaussee op de luchthaven jullie op een of andere lijst heeft staan

en kan tegenhouden, maar of ze dat doen, weet ik niet. Ik denk eerlijk gezegd ook niet dat het daar om draait. Feit is dat we besmet kunnen zijn en dat we gewoon tot we zeker weten dat we geen Corona hebben, contact met anderen moeten vermijden. Jullie weten wat er inmiddels in Noord-Brabant gebeurt, een enkeling die in Noord-Italië geweest is, heeft daar ook diverse mensen besmet. Als we niet voorzichtig zijn, loopt het aantal zieken de spuigaten uit, kijk maar naar Italië.'

'Ja maar,' pruttelt Sandra nog.

'Denk na zeg!'

Antoinette onderbreekt de protesterende Sandra met een vastberaden blik.

'Dit gaat niet alleen om ons. Ik snap best dat je naar je kinderen wilt, maar stel je voor dat je ze besmet, dan blijf je je dat altijd kwalijk nemen. Of stel je voor dat je in Nederland ontdekt dat je besmet bent, terwijl je in een vol vliegtuig hebt gezeten. Dat risico wil je toch niet lopen?', vindt ze.

'Het draait niet alleen om jou, het gaat met name om de hoeveelheid mensen die je zou kunnen besmetten. We hebben simpelweg geen keus, het is nu eenmaal zo. Wees blij dat we hier zijn, zo erg is in quarantaine zitten hier tenslotte niet. Er zitten op dit moment mensen op Tenerife in een hotelkamer vast zag ik gisteren op het nieuws, wij kunnen tenminste nog naar buiten. Dat mag toch, neem ik aan?' laat ze er vragend op volgen. Kat knikt.

'Ja, we mogen naar buiten, zolang we maar niet van het terrein af gaan en we geen contact hebben met anderen. Dit houdt trouwens ook in dat we de komende tijd voor ons zelf moeten zorgen,' vervolgt ze dan.

'João zorgt voor een doos met eten van de voorraad die er nu is, die pik ik straks bij hem op en we moeten nog iets verzinnen om de dagen hierna aan boodschappen te komen. Maar dat komt wel goed.'

Met meer zelfvertrouwen dan ze werkelijk voelt, kijkt ze het groepje rond en glimlacht even zo geruststellend mogelijk.

'Ik begrijp dat het even wennen is aan het idee dat we hier nog twee weken zitten in plaats van drie dagen, maar we komen er vast wel doorheen met z'n allen. Misschien is het zinnig om allemaal na te denken hoe we de komende tijd willen invullen. Uiteraard heb ik er geen enkel probleem mee om de cursus te verlengen, het houdt ons bezig, geeft wat structuur aan onze dagen en het leidt af, maar we zullen het er gezamenlijk over eens moeten worden. Verder kunnen we een soort rooster maken voor de huishoudelijke taken, koken, afruimen en dergelijke,' vindt ze.

‘Buiten het feit dat er geen schoonmaakster komt en er niemand voor onze maaltijden komt zorgen, geeft het ons ook wat te doen.’

Constant is de eerste die iets zegt.

‘We kunnen een schema opstellen, de vroege vogels onder ons zorgen voor het ontbijt bijvoorbeeld, daarna doen we de schrijfcursus, daar zijn we tenslotte voor gekomen en dan vullen we de rest van de dag in met zelf schrijven, misschien wat in de tuin werken of andere klusjes. Ik ben geen ster in de keuken, maar snijden kan ik wel,’ biedt hij aan.

Dankbaar knikt Kat hem toe.

‘Ik kan niet zo goed koken als Mathilde, maar ik ben prima in staat lekkere dingen op tafel te zetten dus ik wil het avondeten wel voor m’n rekening nemen als jij me daarbij wilt helpen. Misschien nog iemand?’

‘Ik ben altijd vroeg op,’ doet Antoinette een duit in het zakje, ‘laat mij dan maar het ontbijt verzorgen.’

Sandra en Caroline kijken een beetje beduusd van de een naar de ander.

‘Jullie doen alsof het een gewone vakantie is, die wordt verlengd, maar hoe zit het met onze terugvlucht?’ begint Sandra aarzelend, ‘en m’n werk?’

‘Je zult je verzekeringsmaatschappij en je luchtvaartmaatschappij moeten bellen,’ zegt Constant direct, ‘dit is overmacht. Ze zullen het momenteel wel vaker meemaken, het gebeurt op meerdere plekken dus ze kunnen jullie vast wel verder helpen. Waarschijnlijk weten zij beter hoe ze met dit bijltje moeten hakken dan wij.’

‘Maar,’ ook Caroline fronst bedenkelijk haar wenkbrauwen, ‘dat kan toch niet zomaar? Bovendien, ik word maandag gewoon op m’n werk verwacht. Ik kan er toch niet zo maar een week aan vast plakken? Jullie zijn eigen baas, dat is anders, maar ik ben gewoon in loondienst. M’n baas ziet me aankomen.’

‘Dames, er zit echt niets anders op. Het is geen kwestie van willen, het is een kwestie van niet mogen. Hebben jullie de berichten over Corona niet gevolgd?’ merkt Constant op.

‘In Noord-Italië is er in diverse gemeentes een complete lockdown, zoals ze dat noemen, die dorpen zijn hermetisch van de buitenwereld afgesloten. De kans is groot dat dat binnenkort voor heel Noord-Italië gaat gelden. We hebben Wuhan in China gezien, dat zit nog steeds op slot en dat zal nog wel een paar weken zo blijven. We hebben het niet over een simpel griepje. Je kan het onzin vinden, of wat dan ook, maar het is de realiteit op dit moment. We kunnen alleen maar hopen dat als we uit quarantaine mogen we het land nog uitkomen.’